

Nr 166.

Av herrar **Arne**mark och **Stax**äng, om *uppflyttande i lönegrad av vissa grupper av stationsmästare vid postverket.*

Postexpeditionerna som inrättades första gången från och med den 1 juli 1923 benämndes då postexpeditioner av klass 2 och 3, vars föreståndare hänfördes till respektive 3:e och 2:a lönegraden för kvinnlig befattningshavare.

Postexpeditionerna äro numera efter rörelsens storlek indelade i fyra klasser, nämligen klass 5, 6, 7 och 8, och hava samma befogethet mot allmänheten som postkontor. Redovisningen sker numera direkt till respektive revisionsavdelningar i generalpoststyrelsen. Den alltjämt ökade penningomsättningen har helt naturligt medfört ett betydligt ökat ansvar för stationsmästarna samt skärpt de krav, som i olika hänseenden ställas på dem. Genom utveckling av postverkets rörelsegrenar samt tillkomsten av nya sådana ha fordringarna på stationsmästarnas kännedom om postala författningar och föreskrifter oavslåtligen stegrats.

Stationsmästarna av klasserna 7 och 8 rekryteras uteslutande från poststationsföreståndarna. Det torde även framhållas att stationsmästarna av klass 7 äro att betrakta som sluttjänster.

För stationsmästarna vid klass 7 och 8 tillhörande kungl. postverket och uppgående till ett antal av omkring 100 har tidigare genom riksdagsmotioner sökts åstadkomma en rättvisare lönegradsplacering, bl. a. i motion nr 401 i andra kammaren vid 1935 års riksdag.

Statsutskottet anförde i utlåtande (nr 78) över motionen, att generalpoststyrelsen, enligt vad utskottet inhämtat, hade för avsikt att framkomma med förslag om en förbättrad löneställning för befattningshavarna samt att vid sådant förhållande någon åtgärd från riksdagen icke syntes påkallad. Riksdagen beslöt i enlighet därmed.

Frågan berördes därefter av generalpoststyrelsen i skrivelse den 28 augusti 1935 till Kungl. Maj:t angående omklassificering av postkontoren och postexpeditionerna. Styrelsen förklarade sig hysa den bestämda uppfattningen, att ifrågavarande stationsmästare hade en för låg lönegradsplacering och att denna placering icke motsvarade vikten och ansvaret av dem åvilande arbete. Enligt styrelsen vore en uppflyttning i lönegrad av nämnda tjänster så trängande, att den snart icke längre kunde undanhållas Kungl. Maj:ts och riksdagens prövning.

I skrivelse den 19 juni 1937 till 1936 års lönekommitté, vilken skrivelse sedermera överlämnats till de sakkunniga, hemställde Sveriges poststations-

föreståndareförening, att stationsmästarna av klass 7 och 8 måtte uppflyttas till 12:e respektive 10:e lönegraden.

Med promemoria den 21 oktober 1938 har generalpoststyrelsen till de sakkunniga överlämnat avskrift av skrivelse den 27 september 1938 till Kungl. Maj:t, i vilken skrivelse styrelsen hemställt, att ifrågavarande befattningshavare måtte uppflyttas till 9:e respektive 7:e lönegraden. Till belysning av omfattningen och utvecklingen av rörelsen vid ifrågavarande postexpeditioner har styrelsen därvid uppgivit, att beloppet av inbetalade postanvisningar och inbetalningskort samt utbetalade postanvisningar och utbetalningskort år 1937 i medeltal utgjort vid postexpeditioner av klass 7 2,216,751 kronor och vid postexpeditioner av klass 8 1,827,706 kronor, under det att motsvarande siffror år 1928 voro 936,169 respektive 605,134 kronor. Vidare upplyser styrelsen, att frankoteckensuppbörden vid postexpeditioner av klass 7 och 8 under år 1937 uppgått till i medeltal 20,106 respektive 10,432 kronor. Styrelsen framhåller, att den stora trafikökning vid postexpeditionerna, som återspeglas i dessa siffror, givetvis måste ses i samband med poströrelsens allmänna utveckling under de senaste åren, men att den allttjämt ökade penningomslutningen helt naturligt medfört ett betydligt ökat ansvar för stationsmästarna samt skärpt de krav, som i olika hänseenden måste ställas på dem. Genom utvecklingen av postverkets rörelsegrenar samt tillkomsten av nya sådana hade, anför styrelsen vidare, fordringarna på stationsmästarnas kännedom om postala författningar och föreskrifter oavblåtligt stegrats. Visserligen anser sig styrelsen icke kunna tillstyrka en lönegradsplacering i enlighet med personalens eget, här ovan återgivna förslag, men efter noggranna överväganden har styrelsen kommit till uppfattningen, att en uppflyttning i enlighet med styrelsens hemställan är fullt befogad.

Efter denna generalpoststyrelsens yttrande av den 21 oktober 1938 har poströrelsen successivt ökat och nya arbetsuppgifter tillkommit. Härigenom ha ju givetvis stationsmästarnas ansvar och arbetsbörda ytterligare stegrats.

Genom beslutad revision av tjänsteförteckningen förväntades lönefrågan bli reglerad vid 1939 års riksdag, men då de sakkunnigas framlagda förslag av Kungl. Maj:t bordlades, kvarstå stationsmästarna allttjämt i sin låga lönegradsplacering.

I generalpoststyrelsens tydliga uttalande framgår, att en lönerreglering icke längre skäligen kan tillbakahållas, och med hänsyn till den allmänna dyrtiden, som icke tillräckligt kompenseras av dyrtidstillägg, måste en uppflyttning i enlighet med generalpoststyrelsens förslag anses nödvändig.

Stationsmästarna av klass 7 och 8 blevo redan vid postexpeditionernas inrättande år 1923 för lågt lönegradsplacerade och ha icke sedan dess kommit i åtnjutande av någon som helst lönerreglering.

Genom i denna motion föreslagna höjning för stationsmästarna av klass 7 och 8 skulle kostnadsökningen per år utgöra c:a 30,000: — kronor.

Med anledning av vad här anförts få vi alltså hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att stationsmästarna av klass 8
uppflyttas från nuvarande 5:e till 7:e lönegraden och att sta-
tionsmästarna av klass 7 uppflyttas från nuvarande 7:e till
9:e lönegraden.

Stockholm den 23 januari 1940.

Gustaf Arnemark.

Ernst V. Staxäng.

I motionens syfte instämma:

Kerstin Hesselgren.

Olivia Nordgren.
